

Юрій Винничук

Місце для дракона

Казка-повість «Місце для дракона» переносить нас у Галичину часів середньовіччя. Правив у Люботині князь, його називали князем люботинським. «Князь люботинський куняв у кріслі, заколисаний дзижчанням мух, у сні занурений, наче у мутну, теплу воду, і снилися йому війни, переможні походи, руїни здобутих фортець, довгі вервечки полонених. Були це особливі сні, бо з'являлися вони лише в полудень, а вночі ніколи...». Князь «оголосив по всьому князівству наказ, щоб ані одна душа не важилася в полудень потривожити його супокій».

В давнину князь робив багато подвигів, а зараз став старим, лінивим, нездатним до боїв, як і усі його підопічні. Ніхто не хотів воювати, тому війна могла князю лише снитися. А цілковита полуднева тиша в королівстві призвела лише до лінії нудьги, яка абсолютно не могла спонукати жителів Люботина до пробудження відваги, мужності та прагнення бути лицарем. Здавалося, всі люботинці тільки для того й живуть, щоб виспатись, і якщо не закинули вони ще своїх ремесел та подарок, то тільки тому, що, не

забезпечивши здорової їжі, не мали вони й здорового сну».

Князь мав доньку Настасію, яку потрібно було вже видавати заміж, але за древнім звичаєм її руку отримає лише лицар, та ще й той, котрий зробить якийсь великий подвиг. Князь наказав зібрати армію, щоб піти на війну, але в Люботині не стало війська. «Раніше князь утримував невелике військо, та, оскільки не було війн і воно влітало йому в дзвінкий гріш, розпустив його». Князь думав, що зробити, щоб знайти нареченого для Настасії, тоді воєвода, пан Антось, підказав новину, що на березі річки Бистриці бачили дракона.

Князевій радості не було меж: «Ти диви! Господи, чим я віддячу тобі за ласку твою? — вклякнув під образами й помолився, а як устав з колін, то радість світилася в його очах, а плечі розправилися, наче й не згорблювалися ніколи. Так і оголосить: хто переможе дракона — одружиться на князівні і сяде на престолі. Бій з драконом — святе діло. Тут народ валом повалить. Проти цього лицарі не встоять. Я впевнений, що вони тільки-но цюю вість зачують, враз усі бенкети закинуть, за мечі візьмуться та жирок позганяють.»

На березі річки Бистриці жив молодий дракон. Минуло вісім років, відколи він вилупився з яйця, що пролежало, може, із сотню літ у печері. Не було кому заопікуватися ним та навчити драконячого